

JACQUELINE WINSPEAR

MAISIE DOBBS JA VÄLTTÄMÄTTÖMÄT VALHEET

TAMMI

"Etsivistä etevin." The New York Times Book Review

MAISIE DOBBS -SARJA

Maisie Dobbsin ensimmäinen juttu (2003, suom. 2025)

Maisie Dobbs ja valkoisten höyhenten arvoitus (2004/2015, suom. 2025)

Maisie Dobbs ja välttämättömät valheet (2005, suom. 2026)

JACQUELINE WINSPEAR

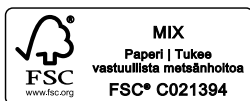
MAISIE DOBBS JA
VÄLTÄMÄTTÖMÄT
VALHEET

SUOMENTANUT MARIA LYYTINEN

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Pardonable Lies* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2005.

Copyright © 2005 by Jacqueline Winspear

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Maria Lyytinen 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7589-5

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Anne-Marielle
rakkaudella ja kiitollisena
elinikäisestä ystävydestämme

Valehteleminen ei totisesti ole kunniakasta,
mutta kun totuus tuo mukanaan suunnatonta tuhoa,
saa anteeksi kunniattomat puheet.

SOKRATES (N. 496–406 EAA.), *KREUSA*

Pinotkaa ruumiit vuoriksi Austerlitzissa ja Waterlooossa.
Lapioikaa ne maahan ja antakaa minun tehdä työni –

Minä olen ruoho; peitän kaiken.
Ja pinotkaa vuoret Gettysburgiin
ja pinotkaa vuoret Ypresiin ja Verduniin.
Lapioikaa ruumiit maahan ja antakaa minun tehdä työni.
Kaksi vuotta, kymmenen vuotta ja matkustajat kyselevät:
Mikä paikka tämä on?
Missä me nyt olemme?

Minä olen ruoho.
Antakaa minun tehdä työni.

CARL SANDBURG (1878–1967), *RUOHO*
(SUOMENTANUT RISTO AHTI)

ENSIMMÄINEN OSA

Lontoo, syyskuu 1930

ENSIMMÄINEN LUKU

Nuori naiskonstaapeli seisoi huoneen nurkassa. Koruttomat kalkitut seinät, raskas ovi, puinen pöytä ja kaksi tuolia sekä yksi pieni huurrelasi-ikkuna tekivät huoneesta sieluttoman. Iltapäivä oli kylmä, ja nainen oli pysytellyt nurkassa siitä lähtien, kun saapui töihin kaksi tuntia aiemmin, seuranaan vain seinään käännetyllä tuolilla kumarassa kyyhöttävä suttuinen tyttö. Huoneen toisella tuolilla oli käynyt istumassa ensin rikoskomisario Richard Stratton, jonka takana oli seissyt rikosylikonstaapeli Caldwell, sitten tuolilla oli istunut Maudsleyn sairaalan lääkäri, joka yritti saada tytön puhumaan sillä välin kun Stratton seisoi tuolin takana. Seuraavaksi tyttöä puhuttamaan odotettiin muuatta neiti Maisie Dobbsia. Aamulla veritahraisena ja siivottoman likaisena asemalle tuotu tyttö ei nimittäin ollut suostunut puhua pukahtamaan, edes hänen ikäänsä tai kotipaikkaansa ei ollut saatu selville.

Konstaapeli oli toki kuullut Masie Dobbsista, mutta tänään todistamansa perusteella hän ei ollut vakuuttunut, että kukaan saisi nuorta hutsua avaamaan suutaan.

Konstaapeli kuuli oven takaa puhetta, Strattonin ja Caldwellin ja sitten kolmannenkin äänen. Sulavan äänen. Sellaisen, joka ei ollut sen enempää voimakas kuin vaimea, äänen jota kuunneltiin ilman että sitä tarvitsi korottaa, tuumi konstaapeli.

Ovi avattiin ja sisään astui Stratton kannoillaan nainen, jonka konstaapeli otaksui olevan Maisie Dobbs. Konstaapeli yllättyi, sillä nainen ei ollut lainkaan sellainen kuin hän oli odottanut, mutta sitten hän tajusi, että täyteläinen, matala ääni ei toki kertonut itse puhujasta juuri mitään.

Vähäeleiseen viininpunaiseen kävelypukuun ja mustiin kenkiin sonnustautunut psykologi-etsivä Maisie Dobbs muassaan musta salkku hymyili konstaapelille ja Strattonille niin, että poliisinainen miltei säpsähti kohdatessaan neiti Dobbsin yönsinisen katseen.

”Hauska tavata, neiti Chalmers”, Maisie sanoi, vaikka heitä ei ollut esitelty. Tervehdyksen lämmin tuttavallisuus häkellytti Chalmersia. ”Hrrr. Täällä on kylmä”, etsivä lisäsi ja kääntyi Strattonin puoleen. ”Komisario, voisimmeko tuoda tänne öljykamiinan? Ihan vain hitusen helpottamaan?”

Epätavallinen pyyntö sai Strattonin kohottamaan toista kulmaansa. Chalmers yritti kätkeä huvittuneisuutensa päällikön hämmennyksestä, mutta tuolilla istuva tyttö nosti akkiä katseensa.

”Mainiota. Kiitos, komisario. Jaa, ja ehkä vielä tuoli neiti Chalmersille.” Maisie Dobbs riisui hansikkaansa ja pani ne lattialle laskemansa mustan salkun päälle, veti itselleen tuolin ja asetti sen, ei tyttöä vastapäätä pöydän toiselle puolen, vaan ihan liki.

Kummallista, Chalmers ajatteli, kun ovi avattiin. Toinen konstaapeli toi lisätuolin, poistui, ja palasi pienen paloöljykamiinan kanssa, joka asetettiin huoneen seinustalle. Konstaapelit vilkaisivat toisiaan hartioitaan kohauttaen.

”Kiitos”, Maisie sanoi hymyillen.

He tiesivät naisen huomanneen heidän vaivihkaiset katseensa.

Istuttuaan tytön viereen Maisie ei sanonut mitään. Ei het-

keen puhua pukahtanut, ja tuokion kuluttua Chalmers alkoi jo miettiä, miksi ihmeessä nainen edes oli paikalle tullut. Sitten konstaapeli näki, että Dobbs oli sulkenut silmänsä ja vaihtoi verkkaisesti asentoa, ja vaikka Chalmers ei aivan tajunnutkaan, miten, tuntui kuin nainen olisi jutellut tyttölle suutaan avaamatta, kun taas tyttö, ikään kuin itselleen mitään voimatta, kumartui lähemmäksi Dobbsia. *Hitto vie, tyttöhän avaa kohta suunsa.*

”Alkaahan tässä jo lämmetä.” Ääni oli pehmeä, korostus länsienglantilainen. Tyttö puhui verkkaisesti, pyöräytti äänteitään ja nyökäytti lausahduksen lopuksi. Maalaistyttö. Kyllä, sellaiseksi Chalmers tätä arveli.

Mutta Maisie Dobbs ei sanonut mitään, avasi vain silmänsä ja hymyili, mutta ei huulillaan vaan silmillään. Sitten hän kosketti tytön kättä, tarttui siihen. Tyttö pillahdi itkuun, ja Chalmersia kummastutti jälleen, ettei Dobbs kietonut kättään tytön harteille tai yrittänyt tyynnytellä itkua tai käyttänyt tilaisuutta hyväkseen, niin kuin Stratton ja Caldwell olisivat ehkä tehneet. Ei, sen sijaan Dobbs vain istui siinä nyökyttelemässä kuin ei olisi ollut mihinkään kiire. Kunnes konstaapeli sai jälleen kerran yllätystä.

”Neiti Chalmers. Voisitteko ystävällisesti kurkistaa käytävään ja pyytää kuumavesisoikkoa, saippuaa, kahta pesulappua ja pyyhettä.”

Chalmers nyökäytti ja siirtyi ovelle. *No, tästäpä saataisiin vielä tyttöjen kesken jutun juurta. Pientä hupia pikku näytöksestä.*

Toinen konstaapeli toi huoneeseen vadillisen kuumaa vettä sekä pesulaput, saippuan ja pyyhkeen. Maisie riisui jakkunsa, laski sen tuolinkarmille ja kääri kermanvalkean silkkipuseronsa hihat. Hän kostutti pesulapun vadissa, hankasi siihen saippuaa ja puristi ylimääräisen veden pois. Sit-

ten hän kohotti tytön leukaa, hymyili tämän punoittaviin silmiin ja alkoi pestä tytön kasvoja, huuhtoi pesulapun ja jatkoi, siveli tytön ohimoita ja otsaa kuumalla lapulla. Hän pesi tytön kädetkin, paineli ensin vasenta kättä kuumalla lapulla ja eteni sitten käsivartta pitkin kyynärpäähän asti, kunnes tarttui oikeaan käteen. Tyttö sävähti, mutta Maisie ei ollut millänsäkään, jatkoi vain oikean käden putsaamista kunnes pääsi kyynärpäähän asti ja huuhtoi taas pesulapun.

Kun Dobbs sitten polvistui lattialle ja tarttui paljaisiin jalkoihin puhdistaakseen niistä toisella pesulapulla mudan ja lian, konstaapeli tajusi seuraavansa toimitusta lumoutu-neena. *Kuin kirkossa konsanaan.*

Tyttö avasi taas suunsa: ”Että on neidillä pehmeet kädet.”

Maisie Dobbs hymyili. ”Kiitos. Olin aikoinaan sairaanhoitajana, vuosia sitten, sota-aikaan. Sotilailla oli tapana sanoa samaa.”

Tyttö nyökkäsi.

”Mikä sinun nimesi on?”

Chalmers katsoi silmät pyöreinä, kun tyttö, joka oli istunut huoneessa puoli vuorokautta edes teekupposta saamatta, vastasi viipymättä.

”Avril Jarvis.”

”Mistä päin olet kotoisin?”

”Tauntonista.” Tyttö alkoi nyyhkyttää.

Maisien Dobbs kaivoi mustasta salkustaan puhtaan pellavainenäliinan ja laski sen tytön eteen pöydälle. Chalmers oletti, että esille otettaisiin paperi muistiinpanoja varten, mutta ei, Dobbs vain jatkoi kyselemistä samalla, kun kuivasi tytön jalat.

”Kuinka vanha sinä olet?”

”Ensi huhtikuussa vissiinkin neljätoista.”

Maisie hymyili. ”Kerrohan, miksi olet Lontoossa etkä Tauntonissa?”

Avril Jarvis nyyhkytti nyyhkyttämistään, kun Maisie taitteli pyyhkeen ja istahti taas tytön viereen. Mutta tyttö vastasi kysymykseen, niin kuin kaikkiin muihinkin kysymyksiin, joita hänelle tunnin ajan esitettiin, minkä jälkeen Maisie totesi, että toistaiseksi riittää. Tytöstä pidettäisiin huolta, kunnes he juttelisivat huomenna lisää. Rikoskomisario Strattonin pitäisi nimittäin myös saada kuulla tytön tarina. Sitten Chalmers sai vielä lisäkierroksia juttuunsa, jonka aikoi toisille Vine Streetin yläkerroksen huoneissa majaileville naiskonstaapeleille kertoa, kun Jarvisin tyttö nyökkäsi ja sanoi: ”Sopiihan se. Kunhan vain neiti on sitten mun kanssa.”

”Minä tulen kyllä. Ei syytä huoleen. Lepäähän nyt.”

TOINEN LUKU

Kokoustettuaan Strattonin ja Caldwellin kanssa Maisie sai kyydin takaisin Fitzroy Squaren toimistolleen Strattonin autonkuljettajalta, joka noutaisi hänet taas huomenna jatkamaan Avril Jarvisin kuulustelemista. Maisie tiesi, että toinen kuulustelu olisi monin tavoin ratkaiseva. Riippuen siitä, mitä siinä paljastuisi ja mitä voitaisiin todistaa, Avril Jarvis saattaisi joutua loppuiäkseen kaltereiden taakse.

”Kylläpä neidillä kesti”, sanoi Maisien apuri Billy Beale sukien auringon vaalentamaa tukkaansa. Hän tuli ottamaan Maisien takin ja pani sen oven taakse naulaan.

”Pitkällisempi juttu tosiaan. Aivan toivoton tilanne lapsiressukalla. Paitsi että en kyllä tiedä, miten paljon poliisi kaivelee tytön taustoja tässä vaiheessa, mutta minä kaipaan lisää tietoa. Jos joudun todistamaan oikeudenkäynnissä, haluan valmistautua paremmin.” Maisie riisui hattunsa, laski sen työpöydän kulmalle ja sujautti hansikkaat pöydän ylälaatikoon. ”Mietin tässä vain, että hotsittaisikohan teitä Doreenin kanssa lähtyä viikonlopuksi Tauntoniin niin että toimisto maksaa kaikki kulut?”

”Siis että lomalleko?”

Maisie kallisti päätään. ”No, ei nyt aivan lomailemaankaan. Haluaisin, että hankkisitte lisätietoja Avril Jarvisista, työstä,

jota aamulla kuulustelin. Hän kertoi olevansa kotoisin Tauntonista, eikä minulla ole mitään syytä häntä epäillä. Selvittääkää, missä hän siellä asui, keitä hänen perheeseensä kuuluu, millainen hän oli lapsena, kävikö hän paikallista koulua, kävikö hän töissä ja milloin hän lähti sieltä Lontooseen. Tahdon tietää, miksi hän tuli pääkaupunkiin. Epäilenpä, ettei hän tiennyt päätyvänsä kadulle.” Maisie pudisteli päätään. ”Hänhän on, hyvänen aika, vasta kolmetoistavuotias, melkein pikkulapsi vielä. Todella kurja juttu.”

”Onko hän pulassa?”

”On tosiaan. Oikein pahassa pulassa. Hän saa pian syytteen murhasta.”

”Herttinen, eikä ole kuin kolmentoista!”

”Niin. Eli voisitteko te siis lähteä Tauntoniin?”

Billy puristi huulensa yhteen. ”No, eihän me Doreenin kanssa tosiaan pahemmin olla yhdessä lomailtu. Emäntä ei tykkää jättää natikoita kotiin, mutta kyllähän mun äitimuori vois niiden perään sillä aikaa katsoa, kun ollaan reissussa.”

Maisie nyökkäsi ja kaivoi esille käyttämättömän arkistokansion, johon hän kirjoitti AVRIL JARVIS, ja ojensi Billylle sekä kansion että kortistokortteja, joihin hän oli rustannut muistiinpanoja odotellessaan kuulustelupalaveriaan Strattonin ja Caldwellin kanssa. ”Hyvä. Kerrothan pikapuoliin pääsettekö lähtemään ja milloin. Toimitan sinulle rahat junalippuihin, täysihoitolaan ja muihin menoihin. No niin, tartutaanpa sitten toimeen, sillä joudun lähtemään tänä iltana aiemmin.”

Billy otti kansion ja istahti työpöytänsä ääreen. ”Ai niin, teillähän oli ne tällit vanhan ystävättärenne, rouva Partridgen, kanssa.”

Maisie paneutui edessään olevaan tilikirjaan eikä kohottanut katsettaan. ”Aivan, Priscilla Partridgen, tai Evernde-

nin, niin kuin hänet meidän Girtonin-aikoinamme vielä tunnettiin. Hän lähti kahden lukukauden jälkeen sairaanhoitajien ensiapuryhmän vapaaehtoiseksi vuonna 1915 ja oli Ranskassa sairauton kuljettajana.” Maisie huokaisi ja nosti katseensa. ”Ei kestänyt jäädä aselevon jälkeen Englantiin. Priscilla menetti kaikki kolme veljeään sodassa ja vanhempansa kuumetautiin, joten hän muutti Atlantin rannikolle Ranskaan. Siellä hän sitten tapasi Douglas Partridgea.”

”Mä olen tainnut kuulla tuon nimen ennenkin.” Billy napautti ohimoaan lyijykynällä.

”Douglas on tunnettu kirjailija ja runoilija. Hän haavoittui sodassa pahasti, menetti toisen kätensä. Hänen sotarunonsa herättivät täällä aluksi kovasti polemiikkia, mutta hän on silti pystynyt jatkamaan kirjoitustyötään, vaikka tuotanto on kyllä kovin tummanpuhuvaa, jos ymmärrät, mitä tarkoitan.”

”En oikeastaan. Nimi on tuttu, mutta runot ei oikein ole mun juttu, jos totta puhutaan.”

Maisie jatkoi hymyillen. ”Priscillalla on kolme poikaa. Hän kutsuu heitä ’sinteiksi’ ja sanoo, että he muistuttavat tismalleen hänen veljiään, aina metkut mielessä. Hän on tullut Lontooseen etsimään pojille ensi vuodeksi sopivaa koulua. He ovat Douglasin kanssa todenneet, että pojat ovat jo aika isoja ja tarvitsevat brittiläisen koulutuksen.”

Billy pudisteli päätään. ”En kyllä pystyis omista natikoista olemaan erossa – ei kun anteeksi, neiti.” Billy nosti käden suulleen muistaessaan, että Frankie Dobbs oli passittanut Maisien kotiapulaiseksi lordi Julian Comptonin ja lady Rowanin huusholliin, kun Maisien äiti oli kuollut. Maisie oli silloin tuskin kolmentoista vanha.

Maisie kohautti hartioitaan. ”Ei haittaa. Niistä ajoista on jo kauan. Isä ajatteli toimivansa minun parhaakseni, ja Priscilla tekee takuulla samoin. Jokainen taaplaa tyyllillään – ja eivät-

kös kaikki jonakin päivänä joudu heittämään toisilleen hyvästit.” Maisie kohautti taas olkapäitään. ”Hoidellaanpa vain nyt nämä laskut, että päästään kotiin.”

Maisie oli asunut kuluneen vuoden lordi ja lady Comptonin Belgravian-talossa. Asumisjärjestelyä oli tarjottu ikään kuin palveluksena lady Rowanille, joka halusi poissa ollessaan ”yläkertaansa” luotettavan asukkaan. Ja Maisiehan oli tätä nykyä itsellinen, omaa yritystään pyörittävä nainen, sillä hänen opettajansa ja entinen työnantajansa Maurice Blanche oli jäänyt eläkkeelle. Kartanon palvelusväen ullakko-huoneiden vaatimattoman pedin sijaan – jollainen hänellä alkuun oli perheen luona ollut – Maisie majaili siis nyt kolmannen kerroksen hienossa huoneistossa. Comptonin perhe puolestaan vietti pidempiä aikoja Kentin maakunnassa sijaitsevassa maaseutukartanossaan Chelstonessa, jossa Maisien isä oli tallirenkinä. Belgravian-kotia arveltiin pidettävän lähinnä enää Kanadassa perheyrityksen asioita hoitavaa Comptonien poikaa varten.

Enimmäkseen Maisie asui talossa itsekseen muutaman palvelijan lisäksi, kunnes lady Rowan loppukesästä purjehti kaupunkiin alkaakseen taas emännöidä Lontoon seurapiirien kermaa. Tuhlailua oli kuitenkin edellisvuodesta suitsittu, kun lady Rowan oli yläluokalle epätyypillisen myötätunnon puuskassa ilmoittanut: ”Sellainen ei mitenkään käy laatuun, kun puolet tämän maan asukkaista näkee nälkää! Nyt me alamme kiristää kukkaronnyörejä ja selvittää, mitä voisimme tehdä, jotta tämä maa saadaan taas kurjalta tolalta tolpileen!”

Kun Maisie illalla saapui Ebury Placelle ja ajoi MG:nsä rakennuksen taakse talleille, hän huomasi heti, että lordi Comptonin Rolls-Royce oli pysäköity vanhan Lanchesterin viereen. Lordin autonkuljettaja George jutteli autoista huolettivan miespalvelijan Ericin kanssa.

George käytti kättä lipassa ja avasi Maisien autonoven.
”Iltaa, arvon neiti. Onpa mukava nähdä.”

”George! Mitä sinä täällä? Onko lady Rowan Lontoossa?”

”Ei ole, lordi vain. Mutta ei aio jäädä. Ihan vain liiketapaamisessa ja sieltä sitten klubille.”

”Jaa. Onko tapaaminen täällä?”

”Kyllä vain. Ja jos teille suinkin passaa, niin hän pyysi teitä heti palattuanne pakeilleen kirjastoon.”

”Minuako?” Maisie hämmästy. Hän mietti toisinaan, että lordi Compton oli auttanut hänet koulutien alkuun vain vaimonsa mieliksi, vaikka lordi toki olikin aina puhutellut häntä moitteettoman ystävällisesti.

”Kyllä vain, arvon neiti. Hän tietää, että olette menossa vielä myöhemmin ulos, mutta pyysi sanomaan, ettei asia veisi kuin kotvasen.”

Maisie nyökäytti Georgelle ja kiitti Eriiciä, joka tuli riepu kädessä putsaamaan jo ennestään kiiltävää MG:tä. Sen sijaan, että Maisie olisi mennyt keittiönovesta, mikä oli tullut epämuodollisuudessaan jo tavaksi, hän meni nopeasti pääovelle. Sen avasi oitis Sandra, sisäkkö, joka piti palvelusväen ylintä paikkaa silloin, kun hovimestari Carter oli Chelstonessa.

”Iltaa, neiti.” Sandra niiasi vain pikkuisen, sillä tiesi Maisien inhoavan muodollisuuksia. ”Hänen armonsa –”

”Aivan, George ehtikin jo kertoa.” Maisie ojensi hattunsa ja takkinsa Sandralle, mutta piti salkkunsa. Hän vilkaisi rintapieleensä kiinnitettyä hopeista hoitajattaren taskukelloa, jonka oli saanut lady Rowanilta lahjaksi lähtiessään komennukselle Ranskaan vuonna 1916. Kello oli ollut hänen taikakalunsa aina siitä asti. ”Kiitos, Sandra. Kuule, voisitko laittaa minulle kylpyveden valmiiksi? Minun täytyy tavata rouva Partridge Strand Palacessa seitsemältä, enkä missään nimessä halua myöhästyä.”

”Selvä pyy, neiti. Harmi, ettei rouva voi majaillla täällä. Tilanpuutteesta se ei ainakaan jää kiinni.”

Maisie taputteli paksua mustaa tukkaansa ja vastasi kiiruh-taessaan jo kierreportaita kohti: ”Ei tosiaan, mutta hän sanoi haluavansa ylellisen hotellin hyysäystä koko rahan edestä, kun saa kerrankin hengähtää pari päivää pojiltansa.”

Maisie kokosi itsensä kirjaston ovelle, ennen kuin koputti. Miesten puhe kantautui huoneesta, lordi Comptonin ääni tiukan päättäväisenä. Toinen äänistä kuulosti matalalta ja määrätietoiselta, ja Maisie sulki silmänsä sitä kuunnellessaan. Hän tapaili ääneti kuulemiaan sanoja ja siirtyi vaistomaisesti asentoon, jossa päätteli puhujan olevan. Kyllä, puhuja oli jämpä, merkittävässä asemassa oleva mies, joka kantoi taakkaa harteillaan. Hän arveli tätä kenties asianajajaksi, joskin hänen huomionsa vei eräs seikka juuri ennen kuin hän kopautti oveen ja astui kirjastoon: miehen äänestä kuului Maisien tulkinnan mukaan ilmiselvä pelko.

”Maisie, kiitos kun suot meille hetken kallista aikaasi.” Julian Compton ojensi Maisielle kättään ja veti hänet sisään. Lordi Compton oli pitkä, laiha mies, jonka harmaa tukka oli suittu taakse ja jonka liikehtiminen oli vaivattoman hienostunutta, mikä kieli vauraudesta, itsevarmuudesta ja menestyksestä.

”Hauska nähdä teitä, lordi Julian. Miten lady Rowan jakselee?”

”Jos ei lasketa kenkkuilevaa lonkkaa, hän porskuttaa täysin palkein! Siellähän on pian taas uusi varsakin tulossa, muutamman vuoden päästä kenties jo lupaava tulokas Derbyyn!” Lordi Compton kääntyi kohti miestä, joka seisoi selkä takkaan päin. ”Saanen esitellä erittäin hyvän ystäväni, asianajajaneuvos Sir Cecil Lawtonin.”

**SOTIENVÄLISESSÄ ENGLANNISSA
SEIKKAILEVA MESTARIETSIVÄ MAISIE DOBBS
SELVITTÄÄ KOLMANNEN TAPAUKSENSA,
JOSSA KADONNEITA ON ETSITTÄVÄ AINA
HENKIMAAILMAA MYÖTEN.**

**Sir Cecil Lawton pestaa etsivä Maisie Dobbsin
selvittämään ensimmäisessä maailmansodassa
kadonneen lentäjäpoikansa Ralphin kohtaloa. Ralphin
äiti ei koskaan hyväksynyt poikansa kuolemaa, mikä
ajoi hänet paitsi hulluuden partaalle myös spiritistisiin
istuntoihin. Tutkimukset saattavat Maisien yhteen
vanhan ystävän Priscillan kanssa, jonka kaikki kolme
veljeä kuolivat sodassa. Yhdellä heistä paljastuu olleen
yllättäviä yhteyksiä. Pystyykö Maisie selvittämään
tapauksen, jossa hän joutuu silmäkkäin kaikkein
kipeimpien muistojensa kanssa?**

**"Tunnelmallinen rikosromaani, jossa tutustumme aivan
uudenlaiseen Maisie Dobbsiin. Vihdoinkin hän tekee tiliä
menneisyytensä kanssa - järjestyttävien seurauksin.**

Tätä en osannut odottaa!"

THE LIT BITCH

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7589-5

Kannen suunnittelu: Andrew Davidson